ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Η τοξικοεξάρτηση, εκτός από φόντο για τις φωτογραφίες της Προέδρου της Δημοκρατίας, είναι και αποτέλεσμα των πολιτικών που στηρίζει

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΣΕ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ-ΕΕ-ΚΕΦΑΛΑΙΟ
aastinathina.home.blog | aastinathina@gmail.com

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΣΕ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ-ΕΕ-ΚΕΦΑΛΑΙΟ
Κίνηση Πόλης

Δεν πέρασε πολύς καιρός από τότε που η πρόεδρος της «Δημοκρατίας» Αικ. Σακελλαροπούλου επισκέφθηκε και φωτογραφήθηκε μπροστά στον τοίχο/φράχτη του Έβρου, σε μια κίνηση προεδρικής επικύρωσης και επιδοκιμασίας της λειτουργίας αυτού του φράχτη για τις απωθήσεις χιλιάδων προσφύγων/ισσών (καθώς και για τους θανάτους/δολοφονίες πολλών εξ΄ αυτών). Πριν λίγες μέρες, έσπευσε και πάλι να φωτογραφηθεί, μαζί με στελέχη του ΟΚΑΝΑ, αυτή τη φορά σε μια πιάτσα τοξικοεξαρτημένων στο κέντρο της Αθήνας. Σε μια κίνηση θεαματικού χαρακτήρα και εξωραϊσμού μιας κατάστασης όπου, όσο περισσότερο πολλαπλασιάζεται η χρήση εξαρτησιογόνων ουσιών (στον ευρύτερο πληθυσμό και ιδιαίτερα στη νεολαία), τόσο περισσότερο απεξαρθρώνονται (με υποχρηματοδότηση και υποστελέχωση) οι όποιες υπάρχουσες υπηρεσίες απεξάρτησης, είτε με στεγνά προγράμματα, είτε με χορήγηση υποκατάστατων.

Στη βόλτα με την αυτοαποκαλούμενη «ομάδα streetwork» (ομάδα δρόμου) του ΟΚΑΝΑ, μοίραζαν στους άστεγους τοξικοεξαρτημένους, μεταξύ άλλων, και σύριγγες για να κάνουν πιο «ασφαλή χρήση» των ναρκωτικών. Αυτή είναι και η παρωδία του streetwork όπως συλλαμβάνεται και ασκείται από τις υπάρχουσες υπηρεσίες. Αντί να είναι μια παρέμβαση **διαρκείας** που στοχεύει στον διάλογο και στη συνοδεία του ατόμου στα πλαίσια της λειτουργίας ενός ολοκληρωμένου και πολυδιάστατου συστήματος υπηρεσιών, με τους χρόνους, τους τόπους και τις διαδικασίες ανάλογα με τις ανάγκες και την ιδιαιτερότητα του κάθε ατόμου, το streetwork, όπως ασκείται, δεν είναι παρά μια πυροσβεστικού χαρακτήρα παρέμβαση με σκοπό απλώς τον έλεγχο της υπάρχουσας αθλιότητας, μέσω και της διαρκούς αναπαραγωγής και διαιώνισής της.

Και σε κάθε περίπτωση, τον τελευταίο λόγο τον έχει πάντα η αστυνομία, όπως έγινε και με

αφορμή την επίσκεψη/βόλτα της προέδρου στις πιάτσες, που, για μιαν ακόμη φορά, εκκενώθηκαν με τη μεταφορά των εκατοντάδων άστεγων τοξικοεξαρτημένων σε αστυνομικά τμήματα, και σε άλλους απομακρυσμένους χώρους, μέχρις ότου, όπως πάντα, αφεθούν από εκεί και ξαναμαζευτούν στις πιάτσες. Αυτό γίνεται χρόνια τώρα. Με τις «επιχειρήσεις σκούπα» όπως έχουν ονομαστεί, μεταφέρουν κατά καιρούς όλους/ες, αυτούς/ές που η κυρίαρχη κοινωνική οργάνωση παράγει και αντιμετωπίζει ως «κοινωνικά απορρίμματα», από το ένα μέρος στο άλλο, για να διαχειριστούν την «κοινωνική ενόχληση» και να προάγουν μια πόλη κατάλληλα «εξευγενισμένη» απέναντι στο τουριστικό βλέμμα.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους διαρκώς πολλαπλασιαζόμενους πληθυσμούς που είναι στο δρόμο και «ενοχλούν», είναι και πολλοί ψυχικά πάσχοντες και, επίσης, πολλοί «απλώς» φτωχοί. Και είναι γνωστό ότι, εδώ και πολύ καιρό, στην Ελλάδα, όπως σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες, το ζήτημα της φτώχειας, όπως και αυτό της ψυχικής υγείας και της τοξικοεξάρτησης, από ζήτημα κοινωνικό και πολιτικό, όπως και οικοδόμησης, στελέχωσης και χρηματοδότησης κατάλληλων υπηρεσιών, έχει μετεξελιχτεί σε ζήτημα **«νόμου και τάξης».**

Ήδη από τη εποχή της κυβέρνησης Σύριζα θεσμοθετήθηκαν οι «Χώροι Ελεγχόμενης Χρήσης» (ΧΕΧ), και κάποιοι λειτούργησαν επί Νέας Δημοκρατίας. Επί υπουργίας Χρυσοχοΐδη έγιναν μαζικές «σκούπες», με το κατά καιρούς φόρτωμα εκατοντάδων τοξικοεξαρτημένων σε αστυνομικές κλούβες από τις πιάτσες της οδού Χαλκοκονδύλη και πλ. Βάθη. Μετά γύρισαν στη Βερανζέρου, σ' ένα παρκάκι κοντά στο ΑΤ Ομόνοιας, και στους γύρω δρόμους. Πολλοί/ες, μέχρι πρόσφατα, ήταν ξαπλωμένοι/ες στα σκαλιά του ΚΕΘΕΑ στην οδό Κουμουνδούρου, ωσάν μια έμπρακτη (και γκροτέσκα) επιβεβαίωση του επιλεκτικού, και εν πολλοίς κατ΄ εφαπτομένη, χαρακτήρα όλων των υπαρχόντων προγραμμάτων απεξάρτησης. Πιο πρόσφατη μαζική «μετακόμιση» (εκτός από την διασπορά εκατοντάδων στους γύρω δρόμους) είναι στον χώρο πίσω από το Εθνικό Θέατρο (αν και συχνά, και μπροστά από αυτό), ιδιαίτερα στο κομμάτι της οδού Σατωβριάνδου μεταξύ Μάρνη και Κουμουνδούρου. Εκεί υπάρχει, από χρόνια, ένας ξενώνας ψυχικά πασχόντων του ΨΝΑ, που έφτασε στο σημείο, λόγω της διαμορφωθείσας κατάστασης, να βάλει κάγκελα στην είσοδό του.

Το ζήτημα, εν προκειμένω, είναι ότι «οι ανώνυμες σκιές στο χάος της μεγαλούπολης», που αναφέρονται στο κείμενο προεδρικής ανάρτησης, είναι προϊόν των πολιτικών που και η εν λόγω πρόεδρος υπηρετεί. Τόσο το σπρώξιμο ανθρώπων να γίνουν «σκιά» του εαυτού τους, όσο και το «χάος της μεγαλούπολης». Είναι αυτές οι πολιτικές που, σύμφωνα και με τα επίσημα στοιχεία, έχουν οδηγήσει στον πολλαπλασιασμό της χρήσης των τοξικών ουσιών και, μάλιστα, στον τριπλασιασμό, τα τελευταία χρόνια, της χρήσης τους από τους μαθητές στα σχολεία, αλλά και στην μείωση της ηλικίας της «πρώτης επαφής» με τη ουσία (που

τώρα πια είναι στους/ις 13 ετών). Αν πραγματικά ενδιαφερόμαστε γιατί ένας/μία νέος/α στρέφεται στα ναρκωτικά, θα πρέπει να δούμε ότι, εκτός από μια ιδιαίτερη προσωπική ιστορία, **καθοριστικό ρόλο παίζουν οι συγκεκριμένες κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες,** η αδυναμία να δει την προοπτική ενός μέλλοντος ν΄ ανοίγεται μπροστά του, μη μπορώντας ταυτόχρονα ν΄ αντέξει τις αφόρητες πιέσεις μιας όλο και πιο δυσβάστακτης κοινωνικής πραγματικότητας. Είναι οι πολιτικές της κυρίαρχης εξουσίας, των οποίων τις νομοθετικές ρυθμίσεις και τις εγκυκλίους υπογράφει η Αικ. Σακελλαροπούλου, που παράγουν τη φτώχεια, τις ματαιώσεις, τα αδιέξοδα, την κοινωνική εγκατάλειψη και ως συνέπεια, μεταξύ πολλών άλλων, και τον πολλαπλασιασμό της καταφυγής στα ναρκωτικά –ενώ, ταυτόχρονα, οι ίδιες αυτές πολιτικές είναι υπεύθυνες για την τραγική υποβάθμιση των παρεχόμενων υπηρεσιών απεξάρτησης. Την ίδια στιγμή, μάλιστα, που οι μεγαλέμποροι, εφοπλιστές και άλλοι, βασικοί πυλώνες του πολυπλόκαμου δικτύου διακίνησης των ναρκωτικών (με γερές άκρες σε κρατικό μηχανισμό, αστυνομία και δικαιοσύνη) που προμηθεύουν την αγορά με ναρκωτικά, μένουν στο εσαεί απυρόβλητο (βλ. Noor 1 κ.λπ.), εξακολουθώντας να «ενημερώνουν» μέσω των ΜΜΕ που ελέγχουν και ν΄ ασκούν εξουσία.

Η τοξικομανία δεν είναι ένα **στενά ιατρικό πρόβλημα.** Είναι, πρωτίστως, ένα **κοινωνικό πρόβλημα,** με παραμέτρους ιατρικές, ψυχολογικές, πολιτικές, οικονομικές, και πολιτιστικές. Ούτε ο/η χρόνιος/α χρήστης/ρια ουσιών είναι μια εκ των προτέρων «ανίατη» περίπτωση. Σε «ανώνυμη σκιά» μετατρέπει τον/ην τοξικοεξαρτημένο/η η εγκατάλειψη, η μη απάντηση στις αναζητήσεις του/ης, στις ανάγκες του/ης. Που, όμως, δεν είναι ποτέ «ανώνυμος/η» παρά μόνο για όσους τον/ην βλέπουν ως «κοινωνική ενόχληση», ως «κοινωνικό απόβλητο». Αρκεί ν΄ ανοίγουν γι΄ αυτόν/ή οι αναγκαίοι κοινωνικοί χώροι, θεραπευτικές μονάδες με επαρκή χρηματοδότηση και στελέχωση, αλλά και κατάλληλη κουλτούρα, με τις αναγκαίες πολυδιάστατες προσεγγίσεις και παροχές, από τον δρόμο μέχρι την εργασία (τέτοια που να ταιριάζει στον άμεσα ενδιαφερόμενο), την κατοικία (αυτόνομη ή υποστηριζόμενη) και τις κοινωνικές σχέσεις.

Σε αντιδιαστολή με αυτή την προσέγγιση είναι εγχειρήματα του τύπου του «χώρου προσωρινής στέγασης» τοξικοεξαρτημένων που έχει κάνει ο Δήμος Αθηναίων εν μέσω της πανδημίας, αρχικά στο ξενοδοχείο ΙΟΝΙΣ, που τώρα έχει μετακομίσει στο MyAthens Hotel (στη οδό Κεραμικού και Ζήνωνος), όπου στεγάζονται περί τους 50 τοξικοεξαρτημένους/ες για μέγιστο διάστημα έξη μηνών. Με την υποχρέωση να τηρούν κανόνες «πειθαρχημένης διαβίωσης», που, αν τους παραβούν, βρίσκονται αμέσως στον δρόμο. Πρόκειται συνήθως για ανθρώπους με μακρά ιστορία εξάρτησης και αστεγίας, που δεν θα τους έφτανε καθόλου μια απλή εξάμηνη στέγαση -απλώς και μόνο για το «φαίνεσθαι» αυτών που την παρέχουν- αλλά θα είχαν ανάγκη για μια μακροπρόθεσμη στήριξη σε μια διαδρομή με τις αναπόφευκτες

αντιφάσεις και δυσκολίες της, αλλά με συνοδεία μέχρι το τέλος.

Η τοξικοεξάρτηση δεν είναι ζήτημα «νόμου και τάξης», όπως την προσεγγίζει η εκάστοτε κυρίαρχη εξουσία και ιδιαίτερα η σημερινή. Αυτή η διαιωνιζόμενη διαχείριση δημιουργεί τους όρους για έναν στρατοπεδικό εγκλεισμό που, όπως έχει συμβεί στο παρελθόν, μπορεί να οδηγήσει και στην κυριολεκτική εξόντωση. Το ίδιο βεβαίως ισχύει και για τους/ις πρόσφυγες/ισσες και τις όποιες άλλες ομάδες «κοινωνικών απόβλητων».

Το ζήτημα των τοξικοεξαρτημένων μας αφορά όλους και όλες.

Ως Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αθήνα απαιτούμε να μπει τέλος στις απάνθρωπες αστυνομικές «σκούπες», που σηματοδοτούν μια αντιμετώπιση ωσάν τις «άδειες φλούδες» - όρο που χρησιμοποιούσαν οι ψυχίατροι των ναζί για όλα τα άτομα με ψυχιατρικά προβλήματα, εξαρτήσεις κ.λπ. και που, στη βάση αυτού, τα οδήγησαν στη μαζική ευθανασία.

Απαιτούμε την επαρκή στελέχωση και χρηματοδότηση των υπαρχόντων υπηρεσιών απεξάρτησης, καθώς και τη δημιουργία καινούργιων με λειτουργία σε μια πολυδιάστατη θεραπευτική κατεύθυνση.

Απαιτούμε παροχή φροντίδας διαρκείας (ξεκινώντας από τον δρόμο), στέγαση, δουλειά, εισόδημα, θεραπεία, κοινωνικές σχέσεις.
Και στη φυλακή να βρεθούν οι μεγιστάνες του ναρκεμπόριου, όχι τα θύματά τους.

Γραφεία Αιόλου 47, 3ος όρ., τηλ. 2103248892

Δημοτικός σύμβουλος: Κεφαλληνός Παναγιώτης

Ομάδα συλλογικής εκπροσώπησης:
Ρέππα Ντίνα, Ρίζος Μιχάλης, Μάτσα Κατερίνα,
Παπαχριστούδη Ματίνα, Σιαπάτης Αποστόλης, Μένου Κική